

קמפ.

מי שמת פרק תשיעי בבא בתרא

מסורת הש"ס

גליון הש"ס

הוֹדוֹת דָּר"ם

(ה) רש"ם ד"ה הא וכו'
שקטנו אחר אם עומד
ממלי אחרד הס':
(ו) ד"ה אלא וכו' לנסת
בדור ואלה: (ז) תוס' ד"ה
שכר וכו' ונראה לר"י
לפרש שכן כ"ל ויחנה ק'
נמחק: (ח) ד"ה מי וכו'
מחבר רבא לרב מרי:
(ט) א"ל כל היכא דלמיס
ר"ה דמוק רבא נשכיר מרי
וכו' מי שכתב כל נשכיר לעמוד
ועמד חזר: (י) ד"ה דקא
נממנו וכו' ומסמורין דמו
ובואי רחמי א"ל דלמנא:
(יא) בא"ד תנו שקל לפני
האומר תנו שקל לפני
וכי הוה:

מוסף תוספות

א. דהא לבנו עצמו
היה. ע"כ. ר' דנין
לחן מצוה מהמחמ
אמרן כמו שדרו ליתן
מתנות מהמחמ מיה
לדכו שהוא מודה שחייב
מנה ליה שחפץ ליתן לו
מנה במתנה. ע"כ. ויט
א. [ו]הדא
ומודה היא כהדא בריא.
ע"כ. ד. א"פ. שלא
היה לו מעילום. ויט
א. אלא עבד איתיה
איתוס וכו', כי תקת
החכמים היא שתויל
ההוראה כמו קין סורד
א. ע"כ. ע"כ. קס' ע"כ.
א. ויט חתה טובה. ש.
א. דהי דרוח חכמים
לכנס הימנא אנו עושה
לכנס משותת הדין קין
ההוראה בקדושה אבל
אין עושה קין עובד
כלל על מדה דין קיט
א. ע"כ. ע"כ.
ויש מן שתהי דרוח
החכמים נחה הימנא
דקסאר לא למיטאר
דיקדוק חכמים להחזיר
אין אלא לומר שא"פ
שכלדויה איתיה בקדושה
הקדוש שלא להחזיר ואם
החזיר אין רוח נחה
הימנא בליתיה בקדושה
אין רצה להחזיר מחזיר
ואין איתיה מקפידין
בדבר. ע"כ. קושין א.
א. ואיכא למידק
אמאי לא מקה מטעם
המקדושה בריה דהא
הדמכס פליג א"ר
ליתיה לוי חצה הימנא
דבדרי המה. ע"כ. קמן.
א. [ו]דאין
בלשון צוואה. ע"כ.
א. דהא אמרין חצה
כשמצויא הדבר מרשותו
ומנוחי דר איתיה. ע"כ.
ה"ן נע"ן

יִהְיֶה. יִרְאֶה: הֵא דְאִיפְתָּהוּ צִינִינְיוֹ. חוזר דלחכי שצקניהו (א) אס
 דפּרעִינְהוּ חֲזוּבִי. אס עמד אינו חוזר:
אִיבְעִיָא להו שכיב מרע שבור. ואמר בחליו שדו ומעות הללו של
 פלוגי הן ואע"פ שהיינו מוחזקים בנכסים הללו שאינן של אותו
 פלוגי שהיינו יודעין שהן של זה המודה
 אלא לאתריס מן אמרינן שהוא דלמא
 כן שלל להשביע את בניו או אומר
 כיון דאודי אודי: פ"ש כו'. ומסקנא
 דהודאמא הודא. ואע"ג דאמרינן
 בנפסהדרין פסק דייני ממונות מניינא
 (דף נט): ההוא דהוּו קרי ליה עבדא
 דשכיב אדיגרי כי קשבי אמר פלוגי
 ופלוגי מסקן כי זוזי אמו מצעינאו
 ליוורשים כו' ומסקנא ארס עשוי שלל
 להשביע את בניו ופטורינן עשוי שלל
 והאכא אמרינן דאולינן בתר הודאמא
 פיו נראה צעיי דהתם היינו טעמא
 כיון שעושה עצמו עבד לזה לאש
 ממלוה ודאי להחזיק עצמו כעני היה
 ועושה אבל כיון שהממונן ענין והוא
 מודה של פלוגי הוא י"ל שהפקידו
 אכלאן מוקדם לזה השכיב מרע או
 ההוא לו השכיב מרע ע"י אחר והרי
 הוא חפץ שיצא לידו: **דאִיסור.** הוא
 אִיסור גיורא שצא על רחל בת מר
 שמואל קודם שנתגייר ונתעברה
 הימנו בגיטא את רב מרי בר רחל
 וצתון קך נתגייר ואח"כ נולד רב מרי
 והוא ליה הורמו שלל בקדושה ולידתו
 צדקדושה והיא מצוות שמואל שנשבו
 כדלדימא בכתובות (דף נט): **אמר רבא**
נבמאי קני להו כו'. והלכך אמר ר' זוכה
 צדיק דנכסי הגר דינן כהפסק והרי זה
 צדיק והגני קודם חוכה: גר לאו בר

ואורוטי הוא. דרחמנא אפקריה לזרעיה דעובד כוכבים: (דליתא
צירוסה. כגון דב מרי ליתיה נמי בדין מתנת שכיב מרע:
ליתוסהו גביה. אין המעות צביות של איסור שיוכל ליתנם לו
צידו: אין מבעט נקנה בחליפין. צבצב מניעא צבצב (דף מו.)
מאי אגב קרקע. כדאמר' בפ"ק קדושין (דף לו.) ונפקא לו
אוקרא ללכסך ולזהב וגו' עם מרות אשר צידוה: אם צבצב
שששטן. אני ואיסור ורב מרי ביחד נפקד ומפקד ומקבל מתנה: לא
אזלינא. צמר איסור פן אפקדי: אמאי. לא תמלא עיני שיוכל
רב מרי לזכות וי והלא יודע איסור שהן של רב מרי ויזכה בהן:
אזדכי וסיי נפק אודיאו. ממוך שנאמר צבית המדרש ילא הקול
וליימדוהו לטעון כן. כל אלו הדברים שאמר רבא הלכות הן:
קמא

ואמרין צירושלמי שאמרה אמת צמה שאמרה נשכיתי וטוהרה אל
 איטפל בקרובתך על כן נראה דהא דאמרין בעלמא^א רב מרי צב
 (שבת דף קה.) ומה שקורא אותו על שם אמו לפי שרצה ליתקן אחו
 רבי שמעון בן פזי ואבא שאול בן אמא מרים (כתובות פו: ב) ^א דאיתר
 בהתמנות שביז מרע אע"ג דהמקבל גר דליתיה צירושא דעל הנות
 הבהמקבל (בימות דט.) שיש שן ומורא את איזו דמוק^א ירבי^א וצ
 נצבקים ואינו חוזר בעצב ואם מת אלו חזר קנה העבד הכל דליתא
 ליה^א ארעא. וה"נ הוה יכול איסור להודות שיש לו קרקע^א
 לקאמר לקמן דליקנינהו ניהליה באודיתא שהודא שהמעות עממן של
 הא דאמרין בפ"ק דקדושין (דף פ' ו: וש) הלוח מעות מן העובד
 נוחה הימנו והא מניא רוח חכמים נוחה הימנו ל"ק כאן השיבה
 בצקדושה ואם כן היה לו לצד להחזיר^א ותיקן ר"ת דהתם כיון ש
 האכל כאן שלא עשו חסד כשהפקידם אללו אין צריך להחזיר
 ואם לא החזיר אין רוח חכמים נוחה הימנו לא הוה חייב על
 הימנו מכלל דאם לא החזיר אין רוח חכמים נוחה הימנו וקטנה
 רוח חכמים נוחה הימנו^א והמלוה מעות מן הגר והחזיר לבניו רו
 והוא קיים דבריו שלא במשיכה רוח חכמים נוחה הימנו ואמר ע
 נוחה הימנו מכלל דבכולהו צבי שמעינן מכלל הן לא^א: דקא
 דדבריו והא קיימא לן מזהו לקיים דברי המת^א ועוד הא דקיימא
 המו מיעוק ליה מזהו לקיים דברי המת למאן דלית ליה דהיינו
 הר"ר יצחק צ"ר מחזיר דלא דאמרין מזהו לקיים דברי המת אלמ
 האמר תנו כל כי האי גוונא לא הוה אמרי' מזהו לקיים דברי המת מ
 צאמריה מההוא דאמן של צבי רוכל שקיימו חכמים את דבריה^א
 דלמא היא דלמא היינו טעמא דמזהו לקיים דברי המת ואין לחלול
 דאמר בגיטין בפ' התקבל (דף סה: וש) גניבא יואל בקולר
 פניא כו' ולא אמריה התם מזהו לקיים דברי המת ואע"ג דלפי
 (דף סו.) ועוד קאמר דפרק השולח (סו: א.) גזי פלוניא ש
 מזהו לקיים דברי המת מיהו מזה הא קשיא כלל כמו שגפיר בסמוך ור
 הא^א דתמן שקל לבני כו' וכי היא דמס' כתובות פרק מניאיה ה

שָׁכִיב מֵרַע שְׁהוּדָה מִהוּ. פִּירַשׁ רַבִּינוּ שְׁמוּאֵל דְּמִצְעִילָא
אֵם אוֹמֵר כֵּן שֶׁלֹּא לְהַשְׁבִּיעַ אֶת בְּנָיו אִלּוּ דְּלִמָּא כִּיּוֹן דְּלוּדִי
אוּדִי וְהָא דְלֹאמַר בְּפִקֵּן זֶה בּוֹרֵר (פִּתְרֵינִי 77 ע"ג): דְּלֹאֵם עָשׂוּי שֶׁלֹּא
לְהַשְׁבִּיעַ אֶת בְּנָיו הֵסֵם מִיִּירִי שֶׁמִּחוּזֵק עֲלָמּוֹ עֵבֶד לֹהֵא לֵאשׁ מְלוֹה עָשׂוּי
שֶׁלֹּא לְהַשְׁבִּיעַ אֶת בְּנָיו אֲבָל גְּבִי פִקְדוֹן
אִינוֹ עוֹשֶׂה וְדֹלִי (שֶׁלֹּא) לְהַשְׁבִּיעַ אֶת
בְּנָיו אֲלֵא מוֹדֵה וְשִׁין נִרְאֶה לֹאמַר
דְּלֹדְרֵבָּה כ"ש הוּא שְׂיוֹמֵר יֵשׁ לֵנו
לֹאמַר שְׂאוֹמֵר אֲמַת בְּמִלוֹה כִּיּוֹן
שֶׁמִּשְׁעֵבֶד עֲלָמּוֹ אֲבָל גְּבִי פִקְדוֹן עוֹשֶׂה
שֶׁלֹּא לְהַשְׁבִּיעַ אֶת בְּנָיו וְעוֹד אִילוּ רִאשֵׁי
בְּנֵי אֲמִיסוֹר גִּיּוֹרָא שְׁהוּדָתָהּ הִיתָה
וְדֹלִי אֲמַת כְּדֵי לִיתֵן לָלֵא שִׁיךְ כֵּלָּן
מִדִּי שֶׁלֹּא לְהַשְׁבִּיעַ אֶת בְּנָיו¹ וְנִמְאָה
לְר"י לִפְרֹשׁ² כֵּן שְׂכִיב מֵרַע שְׁהוּדָה
מִהוּ מִי שְׁהוּדָה שֵׁשׁ לִפְלוּגִי מִנֵּה צִידוֹ
אֵע"פ שֶׁאֵלּוּ מוֹחוּקִים צוֹ שֶׁאֵין לוֹ מִי
אֲמִירֵין דְּקִינִי בְּמַתַּת שְׂכִיבֵי מֵרַע³ וְאֵם
עֵמֶד חוּזֵר אִלּוּ דְּלִמָּא קִינִי לְגַמְרִי⁴ וְאֵם
עֵמֶד אִינוֹ חוּזֵר וּפְשִׁט מִהֶהוּא מַעֲשֶׂה
דְּלִיסוֹר גִּיּוֹרָא דְּקִינִי לְגַמְרִי בְּמַתַּת
צִירָא עַל יְדֵי הוֹדָתוֹ דְּלִי בְּמַתַּת
שְׂכִיב מֵרַע הֵיאֵךְ קִנָּה וְהָא אֲמִירֵין כֹּל
מֵאֵין דְּלֵאִתִּיהִ צִירוּשָׁה אִתִּיהִ בְּמַתַּת
שְׂכִיב מֵרַע כו' א"כ בְּמַתַּת צִירָא
הֵיאֵךְ וְאֵם עֵמֶד אִינוֹ חוּזֵר וְכֵן מִשְׁמַע
מִתּוֹךְ פִּירוּשׁ ר"ח דְּפִירַשׁ לְנֹדִי אִיסוֹר
דְּהִנְהוּ דְּלִמֵּס דְּרַב זְרַב בְּרִיהּ וְקִינִי
לְהוּ דְּלִאֲדִיתָא לְדָבוּהּ וְעוֹד שֶׁ מִפְּרָשִׁים
שְׂכִיב מֵרַע שְׁהוּדָה מִהוּ פ"י שְׁהוּדָה
שֵׁשׁ לוֹ פִקְדוֹן צִיד אֲחֵרִים וְהִקְנֶה לֹהֵא
מִי מִהֵי לְהִקְנוֹתוֹ בְּאִמְרָה בְּעִלְמָא אִלּוּ
לֹא וּפְשִׁט לִיהּ מַעְבֻּדָּא דְּלִיסוֹר דְּקִינִי
שֶׁלֹּא לְהַשְׁבִּיעַ אֶת בְּנָיו אֲבָל גְּבִי פִקְדוֹן
אִינוֹ עוֹשֶׂה וְדֹלִי (שֶׁלֹּא) לְהַשְׁבִּיעַ אֶת
בְּנָיו אֲלֵא מוֹדֵה וְשִׁין נִרְאֶה לֹאמַר
דְּלֹדְרֵבָּה כ"ש הוּא שְׂיוֹמֵר יֵשׁ לֵנו
לֹאמַר שְׂאוֹמֵר אֲמַת בְּמִלוֹה כִּיּוֹן
שֶׁמִּשְׁעֵבֶד עֲלָמּוֹ אֲבָל גְּבִי פִקְדוֹן עוֹשֶׂה
שֶׁלֹּא לְהַשְׁבִּיעַ אֶת בְּנָיו וְעוֹד אִילוּ רִאשֵׁי
בְּנֵי אֲמִיסוֹר גִּיּוֹרָא שְׁהוּדָתָהּ הִיתָה
וְדֹלִי אֲמַת כְּדֵי לִיתֵן לָלֵא שִׁיךְ כֵּלָּן
מִדִּי שֶׁלֹּא לְהַשְׁבִּיעַ אֶת בְּנָיו¹ וְנִמְאָה
לְר"י לִפְרֹשׁ² כֵּן שְׂכִיב מֵרַע שְׁהוּדָה
מִהוּ מִי שְׁהוּדָה שֵׁשׁ לִפְלוּגִי מִנֵּה צִידוֹ
אֵע"פ שֶׁאֵלּוּ מוֹחוּקִים צוֹ שֶׁאֵין לוֹ מִי
אֲמִירֵין דְּקִינִי בְּמַתַּת שְׂכִיבֵי מֵרַע³ וְאֵם
עֵמֶד חוּזֵר אִלּוּ דְּלִמָּא קִינִי לְגַמְרִי⁴ וְאֵם
עֵמֶד אִינוֹ חוּזֵר וּפְשִׁט מִהֶהוּא מַעֲשֶׂה
דְּלִיסוֹר גִּיּוֹרָא דְּקִינִי לְגַמְרִי בְּמַתַּת
צִירָא עַל יְדֵי הוֹדָתוֹ דְּלִי בְּמַתַּת
שְׂכִיב מֵרַע הֵיאֵךְ קִנָּה וְהָא אֲמִירֵין כֹּל
מֵאֵין דְּלֵאִתִּיהִ צִירוּשָׁה אִתִּיהִ בְּמַתַּת
שְׂכִיב מֵרַע כו' א"כ בְּמַתַּת צִירָא
הֵיאֵךְ וְאֵם עֵמֶד אִינוֹ חוּזֵר וְכֵן מִשְׁמַע
מִתּוֹךְ פִּירוּשׁ ר"ח דְּפִירַשׁ לְנֹדִי אִיסוֹר
דְּהִנְהוּ דְּלִמֵּס דְּרַב זְרַב בְּרִיהּ וְקִינִי
לְהוּ דְּלִאֲדִיתָא לְדָבוּהּ וְעוֹד שֶׁ מִפְּרָשִׁים
שְׂכִיב מֵרַע שְׁהוּדָה מִהוּ פ"י שְׁהוּדָה
שֵׁשׁ לוֹ פִקְדוֹן צִיד אֲחֵרִים וְהִקְנֶה לֹהֵא
מִי מִהֵי לְהִקְנוֹתוֹ בְּאִמְרָה בְּעִלְמָא אִלּוּ
לֹא וּפְשִׁט לִיהּ מַעְבֻּדָּא דְּלִיסוֹר דְּקִינִי
שֶׁלֹּא לְהַשְׁבִּיעַ אֶת בְּנָיו אֲבָל גְּבִי פִקְדוֹן
אִינוֹ עוֹשֶׂה וְדֹלִי (שֶׁלֹּא) לְהַשְׁבִּיעַ אֶת
בְּנָיו אֲלֵא מוֹדֵה וְשִׁין נִרְאֶה לֹאמַר
דְּלֹדְרֵבָּה כ"ש הוּא שְׂיוֹמֵר יֵשׁ לֵנו
לֹאמַר שְׂאוֹמֵר אֲמַת בְּמִלוֹה כִּיּוֹן
שֶׁמִּשְׁעֵבֶד עֲלָמּוֹ אֲבָל גְּבִי פִקְדוֹן עוֹשֶׂה
שֶׁלֹּא לְהַשְׁבִּיעַ אֶת בְּנָיו וְעוֹד אִילוּ רִאשֵׁי
בְּנֵי אֲמִיסוֹר גִּיּוֹרָא שְׁהוּדָתָהּ הִיתָה
וְדֹלִי אֲמַת כְּדֵי לִיתֵן לָלֵא שִׁיךְ כֵּלָּן
מִדִּי שֶׁלֹּא לְהַשְׁבִּיעַ אֶת בְּנָיו¹ וְנִמְאָה
לְר"י לִפְרֹשׁ² כֵּן שְׂכִיב מֵרַע שְׁהוּדָה
מִהוּ מִי שְׁהוּדָה שֵׁשׁ ל

הוא מאי למיבצי אלא אפילו בשביז מרע דמקני באמירה בעלמא לא פשיטא ליה אי קני אי לא מהו אי קני בשביז מרע לא הוה שמעינ דקני בצריא אבל אי לא הוה קני בשביז מ"כ צבירא מ"ר ורלשון עיקר: **ר"ב** מרי בריה חוררתו ש"א בקדושה בו' וביצמות פרק החולץ (דף מה: ושם) אמרינן לאכשריה ^(א) לרב מרי בר רחל ומנייה צפורסי דצבל וז"ל דכתיב מקרב אחיך בו' כיון דלאמו משיאל שבתא אחיך קרינן ביה וזה ודאי היה ויובל להיות שהוא אותו שבתא צנו לב מרי איסור מיהו צפרק מי שהשחיץ (פסח דף קמז: ושם ד"ה ואמר) רב מרי בר רחל ישראל גמור היה דקאמר התם רבה אבוא דרב מרי בר רחל וז"ל דתרי רב מרי בר רחל הוו ^(ב) מיהו מה שפירש צביו שמואל דרב מרי בר איסור גיורא שבה על צת שמואל קודם שנתגייר והוריתו שלא בקדושה ששנצית כדאמרינן בכתובות (דף כג:) אין גיל ^(ג) דהא דא משמע בגמרא שלנו דאמר ליה ר' יוחנן לרב שמן בר אבא זיל צנע שמואל אחר הוה ושמא הוה שמואל אבוי צפרק מי שהשחיץ שמואל כדאשכחן ^(ד) צנע וקוצא ורבעא נחמיה בן צבתי דרב וזו וירושא איתיה במתנת שביז שביז. נראה לי דאם היו צב צנים איתא וזו דאיכא קפידא ולא על המקבל ורביה לדבר צפרק נושאין על בשביז מרע וכן [משביז מרע] שכתב כל נכסיו לעצדו חוזר בפ"ק דגיטין (דף ט.) ועד ליתיה בירושא: **וְאִי אַבָּב** קרקע אית פרישית לעיל צפרק חוקת הבתים (דף מז: ד"ה דל) אלא שפיר מרי: **מַגְמָרִי** מענתייהו **אִינְשִׁי** ומפסדי **מַנְאִי**. ואם תאמר יבצים שנתגיירו צנו לא יחזיר לצביו ואם החזיר אין רוח חכמים יתנו וליתנו שלא בקדושה כאן שיתיה וירושא שלא בקדושה וליתנו לו העובד כוכבים חקד שהלוח לו יעשה עמו חקד ויפון לצביו ^(א) גיו והר"ר יצחק צ"ר מאיר פי' דכיון דלא קמני בהדיא בצבתיא ^(ב) ואין נראה כלל דהא מדקמני אם החזיר רוח חכמים נוחה לכולהו צבי צמכתא שביצית (פ"י משנה ט) המחזיר חוב שביצית חכמים נוחה הימנו וקמני נמי התם כל המטלטלין נקנין במשיכה בהובא (ב"מ דף מה: ושם) דאם לא קיים דצביו אין רוח חכמים **מַגְמָרִי** מענתייהו **אִינְשִׁי** בו'. יש תימנה למה לא קיים רבא את לקמן (דף קא:) וצבל דוכתי דדברי שביז מרע ככתובין וכמסורין ומחזיר ומתנת שביז מרע נמי לא קיבל אלא לאחר מיתה ואמר דאמר תנו מנה זה לפלוני ^(א) אבל היכא דאמר מנה זה לפלוני ולא ו קשיא מדמייחם חכמים רביה לר' אליעזר דדברי שביז מרע נקנים ^(ב) דף קט:) אלמא דברי שביז מרע ככתובין וכמסורין דמו ^(ג) ואין צין היכא דאמר נתנן כבינמי לבתי להיכא דאמר תנו ועוד קשיא ה כי נפיק אמר הבו ארבע מאה זווי לר' אבינא מחמרא דנהר בגאומר כשהיה צריא אמרי' ליה הכי כדמוכח צפרק קמא דגיטין מתי עשתה לי קורת רוח תעשה לה קורת רוח כו' דלמריה התם יריך דלא אמרינן מנהו לקיים דברי המת אלא היכא שהוה ציד שלש ^(ד) צידו (דף טז: ושם) המשלים מעות לצמו יעשה שלש מה שהושלש צידו ומוקי

פ א מ״י פ״ט מַחֲלֹטָה
וְיִשְׁכְּנוּ בְּתוֹכָהּ וְאֵין בָּהֶם
שָׁמַיִם עַל מַעֲרָב חוֹמָה כִּי
רַגַּע סָפִיק וְלֹא קֵצֶה:
פ ב א מ״י שֶׁ אֵלֶּכָה אֶל
סָמַךְ שֶׁשׁ עוֹשֶׂה חוֹמָה כִּי
חוֹמָה רַגַּע סָפִיק: **א**
פ ג א מ״י מִלֵּא שֶׁ אֵלֵּי
וְעַיִן חֵלֵּי וְעַיִן חֵלֵּי
בִּשְׁנֵי עָרֵי וּבְמִנֵּי וְעַיִן חֵלֵּי
מִתּוֹלֵת אֵלֶּכָה וְעַיִן שֶׁמֶן
עוֹשֶׂה חוֹמָה כִּי רַגַּע סָפִיק
וְאֵין עֵרֶה מִלֵּא וְאֵין רַגַּע
סָפִיק:
פ ד א מ״י שֶׁ מַחֲלֹטָה
וְיִשְׁכְּנוּ בְּתוֹכָהּ אֵלֶּכָה
וְעַיִן בְּחֵלֵי סָמַךְ שֶׁ שׁוּר
וְעַיִן חוֹמָה כִּי רַגַּע סָפִיק:
פ ה א מ״י פִּי חוֹמָה
מִמֶּרְהֶ אֵלֶּכָה אֶת סָמַךְ
עוֹשֶׂה חוֹמָה כִּי רַגַּע סָפִיק
א:
פ ו א מ״י שֶׁ מַחֲלֹטָה
וְיִשְׁכְּנוּ בְּתוֹכָהּ אֵלֶּכָה
סָמַךְ שֶׁשׁ עוֹשֶׂה חוֹמָה כִּי
רַגַּע סָפִיק וְלֹא קֵצֶה סָפִיק
ב:

מזמור רע"י

רב מרי בריה הוררת שלא
בקדושה. בכמה מקומות
קרי ליה דר רחל, ובת שמואל
היתה ושצית לבין העמים
כדאמר בכמוצות (ג.). ובא
עליה אחד ונתעברה הימנו
ואחר כך נתגייר ושמה
איסור, לך לא היה נקרא על
שם אביו (ברכות ז.ט.).

רבינו גרשום

רחסן וירש לשון ירוש
אמר שכב
מוקד עיר מהם.
מתחתה בן כבן נצנן
בנכסי של עצמו. מי אמרי
לשון מתנה הוא או
וחי נמי יראה אדמפע
אמר בכנכסיו ממש הו"
ישען כלומר יספן בן
בנכסיו היה יצמוד משפח
במוד בכנכסיו; מבר
נכסיו אלא שיר כלם
עמד מהו. מי אמרי
לשון למיחרה לזה לרכי
ובנצנו מחמת מיתורא היה
מית ליה הו מכורין
אלא השתא כשעמד אן
מכירתו מכירה. או דילמא
בנכסיה שניא ממתנה ואנה
חזרה; אלא דמתנה הו
עצמה. שיהא אלא תרעין על
דעת כן מכרן אלא עימוד
יחזור בן. אלא פרעניה
לזון תכובל על דעת כן
כיוון דגמר ומקני ליה
ומכירתו מכירה אלא
יחזר: שיהא מרע שורה.
שאמר כן וכך אני חייב
לפלגות מית מהו. מי אמרי
לזון חייב ליה וכן קובע
חובין שחודה היה או
דילמא להכי אמר חייב
אליא עימוד מחלוו שלי
יחשבו בני משל אחריו
שעיר שמשל אחריו היה
אן: ח"ש יאסר חודה
גד. ובכסי נהר כשמת ואין
לו יורש כל המחזיק בן
דכתי: ויחזרוהו אל בקדושה.
ואם לא היה גב אביו:
וליתו בקדושה. לאחר
שנתייר גזרין ליתו
[בקרדושה] אלא חרותו של
בקדושה אלא וירש הוא
אליא היתה חרותו בקדושה:
ליתנה גבי איסור דהו
לית. דמצי למשכניהו:
וירש חיי. חיי קרקע. לאיסור.
א שלח לי אלא אזניא
ליה. כי חיי קרקע במעמד
שלשום: ואיסור וחי נפק
אדיתיה מבר איסור. שחודה
שאזון וזין דרב זמן.
ותפסול לך מהאכ שכב
שמן שחודה יין מדאקני
רב אקא: הו אנש מרגינה
שפנא לאינש ומספדי
ושלי אלא לאמלל אן
לימרו לעשות חרדא: